

Colocviul statuilor

ANA MARIA BARBU

poezii

Director editorial: Dana Anghelescu

Ilustrația: Aurelia Stoie Mărginean

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARBU, ANA MARIA

Colocviul statuiilor / Ana Maria Barbu. - Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-21-2

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ziua Statuilor

Nu mă pot gândi la un colocviu al statuilor fără să îl asociez cu pictura lui Giorgio de Chirico, în care ele apar ca o marcă personală, asemeni semnăturii. De obicei neîntregi, antice și în piețe pustii, traversate de câte o siluetă firavă. Sau două, niciodată împreună.

Clepsidra, de asemenea, nu o pot imagina decât întoarsă cu aceeași mână, cea care i-a găsit locul în habitacul sau în spațiul imaginat de text. În simbolistica ei intră, înafara sensului utilitar, singurătatea. Odată cu nisipul, singurătatea este o unitate de timp ca secunda, minutul, ora și celelalte, unică precum ADN-ul și indispensabilă ca bobul de nisip din nisip. Singurătatea, altfel, este locul din care ai vrea să pleci, dar nu poți. Ca nisipul din clepsidră. În imaginarul nostru, clepsidra este una singură. A vizualiza mai multe este la fel de dificil, angoasant și oarecum ridicol ca a închipui o clepsidră-deșteptător.

Ceramica este mai aproape de viu decât stăpânele ei reprezentate prin statui. Din amfore s-a turnat vin, printre altele, pe vremea când nu erau piese

numerotate de muzeu, sau metafore, sau echilibrau balanța comparației cu partea ei feminină. Erau utilitare înainte de a deveni decorative și de a intra în contact cu trupul numai prin privire.

Tustrei aceste elemente primesc partea lor de vitalitate și comunicare prin prezentul (prezența) poeziei doamnei Ana Maria Barbu. „Colocviul statuiilor” și „Clepsidra vorbește” nu sunt personificări. Într-o copilărie mai îndepărtată sau mai apropiată ni s-a pus întrebarea „ce îți spune imaginea asta?” sub o formă sau alta; poate era vorba de o frază muzicală, sau chiar de un text. Primul răspuns, „în formă continuată” sau nu, oscila între „îmi place” și „nimic”. Întrebarea pare naivă, răspunsurile la fel; dincolo de rudimentaritate sau primitivism, poate sta, ca în cazul de față, un animism superior datorit numai celor cu o percepție artistică a lumii, nu doar a artei și artefactelor: o șopârlă zvâcnind din iarbă în soare este o imagine mult grăitoare, preferabilă unei picturi de gang. O pisică, privirea ei, îmi evocă, fără a fi egiptean, divinitatea, mai dihai decât madona atârnată de breloc. Nici măcar nu cred că aici este determinantă educația, ci simțul artistic pe care străbunii noștri, unii analfabeți, îl aveau. Aceasta înseamnă a vedea în lucruri și prin lucruri, în natură și obiectele neapărat primordiale, semnificații inaparente până și ochiului citit. Autoarea nu a descoperit prin lectură ceea ce știe, simte și împărtășește. „Amintiri ceramice” au și obiectele evocate, și Ana Maria Barbu în legătură cu ele. Încercarea ei este de a le îngloba unei lumi personale care să se comunice prin carte.

Între austeritate și sentimentalism, ca propensiuni pentru a doua latură, savoarea acestei poezii se cere

descoperită substratul de cuvinte al unei ceremonialități care poate fi luată drept formalism, dar care nu face decât să reflecte teama de respingere a unui suflet deschis; precaut, dar deschis. Nu știu ce fel de întâmplare face să scriu această pagină despre „Colocviul statuilor” în ziua Brâncuși, de 19 februarie 2018, când artistul ar fi împlinit 142 de ani.

Poate există o providență a poeziei (a versului) pe care o numim convențional și confidențial inspirație și care se dovedește de atâtea ori falsă, ca un lucru pe care pari al începe în forță, însă dispare subit, se pierde în nonsens ca o păcăleală de sus.

Alteori idei firave, crâmpie de gând, de nebăgat în seamă, odată începute pe hârtie se dovedesc tiranic valabile, duc undeva spre stadiul cel mai înalt al limitelor personale și triumfă (cred că și în știință este la fel) .

La doamna Ana Maria Barbu inspirația și speranța coincid nu numai fonetic, au o puritate care la rândul ei inspiră încredere și simpatie. Iar respectul ei pentru cuvânt impune tot respectul.

În spirit, nu în formă, prin cristalinitate, poemele sale țin de genul madrigalului, șansonetei, sonetului, au în mic invenția și agrementele Epopeii, fără ca lectura lor să fie plictisitoare cum e aceea a unor poeme epice.

Mircea Doreanu

Grăunte de jărat

În toamna târzie, neuitată,
Nesfârșită asemeni unui veac,
Cu cețuri, ploi reci și frig,
Cu frunze colorate ce ard pe drumuri,
Cu lemn ce se mistuie cu flăcări neiertătoare
Până la cenuși.
Dar iată minunea!
Din cenușa fierbinte
Răzbate căldura unui boboc de jărat.
Este viu,
Nu s-a stins,
Este amintirea ta,
A acelei toamne neuitate.
Cu suflete învelite în frunze și vânt.

*

Frunze pe pământ,
Vânt pe pământ și-n văzduh,
Un aer de descântec și de viață
Ne curprinde.

Primăvară chemată

Iarna e pe ducă,
Primăvara se arată sfoasă
Ca o fată îndrăgostită
Cu putere vrăjită de a înmuguri
Trecește sufletele oamenilor.
Înmugurește întreaga ființă,
Mângâie iarba,
Pomii sunt în floare.
Simți cum totul e viu pe plai, acolo,
Păsări săgetează albastru,
Berzele-și caută cuibul,
Anotimpul iubirii începe,
Albinele în zumzet zboară în lumină,
Pomii înfloresc năvalnic
Se prăvălesc în inimi
Ca niciodată și întotdeauna.

Primăvara e anotimpul biruinței,
Al vieții renăscute,
Redobândite
Dintodeauna.

Marocul din amintiri

Ce călătorie minunată a fost,
În Marocul contrastelor,
Cu deșert, uscăciune, dominat de podișul arid,
Iar în zări Munții Atlas.
Tara e scăldată de albastra Mediterană
și de Atlanticul vijelios,
Care la țărm e conturat de linia îngustă de
verdeață artificială a civilizației.
Firele de praf și nisipul fin plutesc peste toate,
Cu soare neiertător.
Întâlnim portocali, agave uriașe și măslini seculari,
Cu șosele prăfuite ca de omăt și
oaze umbrite de palmieri.
Te uimesc miile de palmieri din Marrakesh,
Ruinele templelor ce au rezistat până azi,
Cu piețe inundate de berberii sprinteni,

Ce vin cu cai, catâri și cămile.
Este o piață primitivă ca la începuturi.
Pe jos, așezate pe pânză,
se vând ceaiurile munților,
Rădăcini ciudate, flori uscate pentru sănătate.
Piața emană colorit și iz oriental
Într-o margine de piață se văd lupte
aprige de cămile – atani,
Povestitori ce fascinau oamenii cu istorisirile lor,
Cu vânzători ambulanți de apă și ceai.
Partea veche a așezării e prăfuită,
Cu păduri de coloane întregi sau nu,
Prin care adie vântul refacerii,
Templele încep să prindă contur.
M-a impresionat grădina îngropată,
Cât două terenuri de fotbal,
Împrejur ziduri cu trepte, pe care am coborât
să văd minunea.
În acest bazin uriaș, uimire,
Apare o grădină de portocali, lămâi și smochini,
Feriți de vântul rece al Atlasului, rodesc bogat
în acest adăpost.
Templele din jur au fost udate la inaugurare cu
sute de butoaie cu apă de trandafiri.
Dar parfumul a dispărut, a rămas doar nisipul
deșertului.
În zare Atlasul apare în trepte parțial împădurite
cu cedrii seculari,
Cu piscuri înzăpezite, cu ape repezi,

ce vor vitaliza zona.
Dar apele se vor pierde în lupta cu
deșertul de temut.
Marocul mozaic de imagini și contraste,
L-am simțit, l-am văzut!

*

Acum nu îmi mai rămâne decât să iau un tren,
văzut numai de mine, spre un oraș viu, vizibil,
înconjurat de munți, inaccesibil pentru alții pentru
că îmi aparține.

Amintirea este o altă imaginație.

Acolo soarele răsare când vrem, unde vrem și
vrem pentru a putea trăi din nou acolo ceea ce nu
am îndrăznit până acum.

Iau pagina și o întorc cu fața la perete. Fața ei este
partea scrisă, este un vis cum nu s-a mai văzut
între fața scrisă și peretele alb.

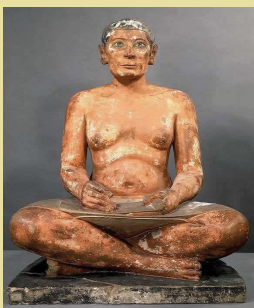
Aceasta reclădește orașul după voia scrisului meu.

Poate îl voi locui.

Amintirea ia forma visului,
Visul ia forma realității.

Marele Sfinx de la Giza

Scribul

Nefertiti

Tutankhamun

Poveștea cu scoici

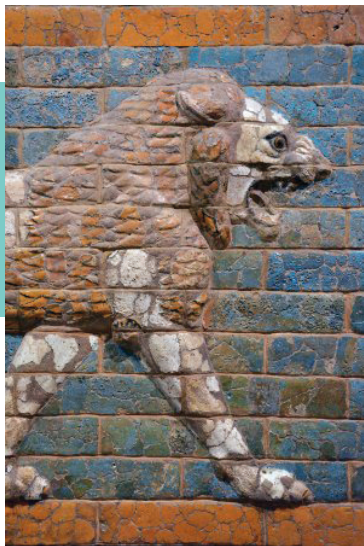
Am fost și sunt
O atentă culegătoare de scoici.
Ele, ființe cu corpul moale,
Cu înveliș calcaros, silicios sau sidefat,
De forme și mărimi diferite.
Le-am cunoscut pe malul Oltului,
Pe plaje de mare sau ocean,
În acvarii și muzee, unde le-am admirat,
Le-am învățat, le-am desenat.
Dar fiecare scoică mică sau mare
În momentul întâlnirii cu ea,
Am legat-o de gândul ce mă însoțea,
Am legat-o de amintire și dor,
De dimineți limpezi sau înserări umede.
Uneori am scris pe nisip nume dragi,
Am ajutat copiii să decoreze castelele de nisip.
Scoicile sunt din toate timpurile un dar al apelor

Dulci sau salmastre,
Al lacurilor, râurilor, mărilor și oceanelor.
Unele scoici din mările sudului
Sau ale Mării Japoniei dăruiesc perle,
Eu chiar le iubesc.
Aceste nestemate ale apelor pe care le prețuim.
Peste ani întâlnirea cu scoicile culese
Este o altă poveste a mea,
Și numai a mea.

Atunci

Atunci gândul va fi înprospătat
De dor
De soarele pe care-l aștept să răsară,
Pentru că atunci devii cerul
Înalt al libertății,
El cheamă credința,
și sufletul nu se mai oprește,
Din zborul său înalt.
Atunci!

Artă babiloniană

Regele asirian, Ashurnasirpal II

Friza arcasilor persani

Vine vreme când zeii se trec

Vine o vreme când simți trecerea zeilor, trecerea zilelor.

Trec ca viața, trec asemeni nouă,

Ard ca mine,

În zile și nopți cosmice,

În anotimpuri mereu rotitoare,

Mereu așteptate, mereu sperate.

Acum au trecut,

Au lăsat doar gânduri

Împletite cu amintiri,

Cu fințele unei generații, unei epoci.

Trecutul e îmbrăcat în zale.

Nu poți să le rupi, le porți iar.

Prezentul tot înlățuit rămâne.

Sigur au știut-o zeii,

O știe doar destinul,

Acum!

Cuprins

Ziua Statuilor	5
Grăunte de jărat	9
Primăvară chemată	11
Marocul din amintiri	13
Povestea cu scoici	17
Atunci	19
Vine vreme când zeii se trec	21
Întâlniri și revederi	22
Despărțire	23
Cuvinte vrăjite	24
Sindicatul singurățăii	25
Egipt fără Napoleon	27
Popas la Ghizeh	29
Lumină din cer	30
Vocea infinitului cheamă	32
Pași în ritmul vieții	33
Povești nespuse	35
Zeii din legenda grecei	37
Sharm El Sheik	39
Casablanca	41
Acest timp	45

Colocviul statuiilor	46
Clepsidra mea.....	48
Fior de primăvară	49
Iubesc statuile	51
Segeste – templul părăsit – Sicilia	53
Privesc triste capiteluri căzute.....	55
Evreme, vremea să vină!.....	59
Aud vocea inimii.....	61
Zbor de pescăruș la marea neagră.....	62
Varianta cu pescarusi	65
Varianta cu toamna.....	66
Un zâmbet în ploaie	68
Cercul vrăjit	70
Lotușii de piatră.....	73
Natura de la San Michele	75
Cupa lotusului veșnic	77
Mormântul lui Kazantzakis - Creta.....	79
Aștept	81
Binecuvântarea casei	83
Întrebare vitală	85
Santorini în alb și albastru	87
Trandafirul roșu, aprins.....	89
Frumusețea ceramicii	92
Casa de la San Michele - Capri	95
Pamukkale	97
Creta în culorile artei.....	99
Întoarcere în timp	103
Timpul trecut cheamă.....	105
Alunecăm odată cu viața reală	107
Poate nu!.....	109
Pe-o gură de rai.....	111
Dor de toamnă	113
Miniaturile Alpilor, Krippele Alpilor	114
Orice vis se destramă.....	116
Ceramica mării.....	118

Zvon autumnal	121
Aleea templelor uitate	123
Iarbă	125
Timp amăgitor	127
Atât cât ne îngăduie durerea	129
Fără de veste	130
Amintiri cretane	132
Balcicul regal	135
Vise de zăpadă	137
Ecou de toamnă.....	139
Muzeul cafelei din Hamburg.....	141